

Arrest

nr. 58 287 van 22 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 oktober 2010 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, dient te Havana op 23 augustus 2010 een aanvraag tot het verkrijgen van een visum kort verblijf (type C) in. Als datum van binnenkomst wordt 2 oktober 2010 voorzien.

Op 12 oktober 2010, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van de toekenning van een visum kort verblijf.

Dit is de bestreden beslissing, met kennisgeving op 18 oktober 2010, waarvan de motivering luidt:

“Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*

**Betrokkene heeft een vorig visum niet gerespecteerd.*

Eerder Schengenvisum Spanje 2007 werd door betrokkene niet gerespecteerd. Betrokkene bleef toen acht maanden om voor naar pasgeboren kleinzoon te zorgen. Aangezien betrokkene nu naar BE komt bij haar andere zoon die ook een kindje krijgt, dus voor hetzelfde reisdoel, is er veel kans dat betrokkene opnieuw haar verblijf zal verlengen.

**Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

Betrokkene heeft een eerder visum niet gerespecteerd en reist nu naar BE voor hetzelfde reisdoel —> sterk vermoeden dat een langer reisdoel wordt beoogd,”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan: “Schending van de materiële motiveringsverplichting en schending van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 32 b) van de verordening 810/2009”. In de uiteenzetting van het middel voert zij tevens de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de schending van de formele motiveringsplicht.

Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht betoogt de verzoekende partij:

“Dat verzoekster zich voorts niet kan verzoenen met de motivering waarom haar aanvraag tot het bekomen van een visum werd geweigerd omwille van het volgende.

Dienst vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster haar aanvraag tot het bekomen van een visum werd geweigerd omwille van het feit:

- dat het doel en de omstandigheden van haar verblijf onvoldoende werden aangetoond*
- en omdat haar voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld*

Dit echter ten onrechte.

Immers uit de bestreden beslissing zelf blijkt reeds dat het doel en de omstandigheden van het verblijf van verzoekster wel degelijk werden aangetoond.

Verzoekster wenste enkel naar België te komen omdat de partner van haar andere zoon in verwachting was en een kindje kreeg. Als grootmoeder wenste zij aanwezig te zijn bij de bevalling en haar kleinkind te zien.

De bestreden beslissing stelt zelf: "aangezien betrokkene nu naar België komt bij haar andere zoon die ook een kindje krijgt, dus voor hetzelfde reisdoel, is er veel kans dat betrokkene opnieuw haar verblijf zal verlengen".

Verzoekster heeft duidelijk verklaard dat zij enkel naar België wou komen teneinde haar kleinkind te zien en dat zij daarna zou terugkeren naar haar land van herkomst wat zij vorige keer ook deed (weliswaar te laat).

Bezwaarlijk kan aldus, gelet op het voorgaande, gesteld worden dat het doel en de omstandigheden van het verblijf van verzoekster onvoldoende werden aangetoond.

De bestreden beslissing is voorts een schending van de materiële motiveringsverplichting en artikel 32 b) van de verordening nr. 810/2009 omdat de bestreden beslissing nalaat te motiveren minstens niet afdoende motiveert waarom er redelijke twijfel bestaat over het voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

Er wordt op geen enkele wijze een afdoende motivering gegeven om dit gegeven te staven. Degene die iets beweert draagt hier ook de bewijslast hiervan. Bovendien kan verzoekster onmogelijk een negatief bewijs leveren.

Men stelt enkel dat zij eerder een visum niet gerespecteerd heeft en nu naar België reist met hetzelfde reisdoel.

Dit is absoluut niet afdoende.

Omdat verzoekster haar schoondochter in Spanje aan het werken was en aan het studeren op hetzelfde ogenblik, bleef zij wat langer voor de 2 kleine kinderen zorgen.

Verzoekster wist niet in 2007 dat indien zij langer zou blijven dit problemen zou leveren. Bovendien ging haar zoon ervoor zorgen dat alles in orde kwam. Verzoekster wist niet dat het feit dat zij langer gebleven

had, haar problemen zou bezorgen. Indien zij dit geweten had op voorhand, had zij dit nooit gedaan omdat ze dan haar familie en kleinkinderen niet meer zou kunnen zien, wat uiteraard nooit haar bedoeling is geweest,

Verzoekster heeft werkelijk gehandeld uit onwetendheid en dit ook zo verklaart op de ambassade.

Blijkbaar heeft dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee gehouden.

Bovendien dient benadrukt dat verzoekster ook effectief vrijwillig en spontaan is teruggekeerd naar haar land van herkomst.

Het was voor verzoekster de eerste maal dat zij Cuba verliet en zij was zich van geen kwaad bewust.

Blijkbaar speelt dit haar nu parten.

Dit echter is niet redelijk en zorgvuldig.

Dienst vreemdelingenzaken heeft geen rekening gehouden met het feit dat dit dateert van 3 jaar geleden, er intussen geen problemen waren, zij ook effectief is teruggekeerd, haar andere zoon eveneens een kind verwachtte en verzoekster aldus opnieuw grootmoeder is geworden, reden waarom zij haar zoon en kleinkind wenst te bezoeken."

In de repliekmemoirie benadrukt de verzoekende partij dat zij naar België wenst te komen voor hetzelfde doel als toen haar in het verleden een visum werd toegekend. Men kan van haar niet verlangen dat een retourticket wordt voorgelegd omdat dit nutteloze kosten veroorzaakt ingeval van weigering van het toekennen van een visum.

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota betreffende dit onderdeel:

"In het tweede onderdeel werpt verzoekster op dat het doel van haar reis en de omstandigheden wel degelijk duidelijk gemaakt zijn. Zij wil haar kleinkind bezoeken. Dat zij haar vorige visum in Spanje niet gerespecteerd heeft, is louter te wijten aan onwetendheid.

Verwerende partij merkt op dat verzoekster destijds eveneens een visumaanvraag had gedaan om haar pasgeboren kleinkind te bezoeken. Zij heeft toen, goed wetende dat haar verblijf maar voor een beperkte duur gewettigd was, de visumvoorwaarden aan haar laars gelapt. Haar wettig verblijf werd bijgevolg gevolgd door een periode van illegaal verblijf in de Europese Unie. Verzoekster ontkent deze feiten niet.

Verwerende partij beklemtoont dat illegaal op het grondgebied verblijven een misdrijf is, en dat daarover niet lichtzinnig kan gedaan worden. Dat verzoekster destijds vrijwillig het grondgebied van Spanje heeft verlaten, doet aan deze feiten geen afbreuk.

Verzoekster doet geen enkele poging in haar verzoekschrift om de twijfel die er heerst omtrent haar doel en de omstandigheden van haar voorgenomen verblijf te weerleggen. Zij kan moeilijk ontkennen dat de huidige omstandigheden waarin zij een visum aanvraagt bijzonder veel gelijkenissen vertonen met enkele jaren geleden, toen zij een visum bekam in Spanje, maar de visumvoorwaarden aan haar laars lapte. Het is niet onredelijk te vrezen dat verzoekster opnieuw zich niets zal aantrekken van de voorwaarden die haar opgelegd worden in haar visum, rekening houdende met de aanleiding van de visumaanvraag.

Verzoekster brengt ook geen enkel bewijs aan dat zij na het verstrijken van de visumtermijn, daadwerkelijk zal terugkeren naar haar thuisland. Dit zou bijvoorbeeld kunnen door middel van een retourvliegtuigticket, maar kan ook met andere middelen bewezen worden. Zij komt niet verder dan het uiten van haar verontwaardiging over de genomen beslissing. Zij bekritiseert de beslissing, maar brengt geen overtuigende bewijzen van het tegendeel aan.

Verzoekster heeft haar eigen ongeloofwaardigheid middels haar eigen gedrag destijds in de hand gewerkt. In de mate dat er twijfel blijft bestaan over haar ware verblijfsintenties, kan haar visum met recht en rede geweigerd worden. Verzoekster heeft op geen enkele manier de twijfel weggenomen omtrent het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf. Zij maakt de stelling dan ook niet aannemelijk dat de beslissing onredelijk zou zijn.

Verzoekende partij maakt ook niet duidelijk waarom de beslissing onredelijk zou zijn.

"Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1990. De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing,

vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling." (R.V.V., nr. 11096, 9 mei 2008)."

2.3. Waar de verzoekende partij de inhoud van de bestreden beslissing bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het doel van de reis omschreef als zijnde een bezoek aan haar zoon, wiens echtgenote dient te bevallen in oktober 2010. Zij wijst erop dat in het verleden zij met een visum kort verblijf weliswaar acht maanden in Spanje heeft verbleven om de baby van haar (andere) zoon te verzorgen terwijl de moeder uit werken ging, maar dat deze verlenging van verblijf aan de Spaanse autoriteiten was aangevraagd.

Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht vergt in casu onderzoek van de toepassing van artikel 32 van de Visumcode dat luidt:

"1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

3. Aanvragers aan wie een visum is geweigerd, kunnen in beroep gaan. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de definitieve beslissing over de aanvraag heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing.

De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de procedure in geval van een beroep, zoals gespecificeerd in bijlage VI.

4. In de in artikel 8, lid 2, bedoelde gevallen stelt het consulaat van de vertegenwoordigende lidstaat de aanvrager in kennis van de beslissing van de vertegenwoordigende lidstaat.

5. Informatie over geweigerde visa wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 12 van de VIS-verordening."

Uit de lezing van deze bepalingen volgt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van verschillende redenen een aanvraag kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve voorwaarden wordt voorzien. De vaststelling dat aan één van de opgesomde weigeringsmotieven vermeld onder artikel 32.1.a en b van de Visumcode wordt voldaan, volstaat om een visumaanvraag te weigeren. Dit heeft tot gevolg dat indien de bestreden beslissing op correcte wijze gesteund is op één van deze opgesomde criteria die elk op zich determinerend kunnen zijn, de bestreden beslissing afdoend gemotiveerd is en de overige motieven als overbodige motieven moeten worden beschouwd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het visum enkel werd geweigerd omdat de verzoekende partij in het verleden een vorig visum niet respecteerde (verblijf van acht maanden), waaruit wordt afgeleid dat “(...) *er veel kans (is) dat betrokkene opnieuw haar verblijf zal verlengen.*” en “*Betrokkene heeft een eerder visum niet gerespecteerd en reist nu naar BE voor hetzelfde reisdoel → sterk vermoeden dat een langer reisdoel wordt beoogd (...).*” Uit hetzelfde motief besluit het bestuur dat daardoor het doel en de omstandigheden onvoldoende zijn aangetoond en het voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld.

De Raad acht het kennelijk onredelijk dat de bestreden beslissing oordeelt dat het doel en de omstandigheden in casu niet zijn aangetoond. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een attest toevoegde van een arts van het ziekenhuis te Turnhout die bevestigt dat de schoondochter van de verzoekende partij zal bevallen in de maand oktober 2010 zodat de reden die de verzoekende partij opgaf om het gevraagde visum te verkrijgen (zijnde een bezoek aan haar zoon, wiens echtgenote dient te bevallen in oktober 2010) met een bewijs werd ondersteund en de bestreden beslissing dit feitelijk gegeven niet betwist. Uit deze vaststelling volgt dat het bestuur haar besluit enkel steunt op het gegeven dat de verzoekende partij in het verleden gebruik makend van een visum kort verblijf, acht maanden in Spanje heeft verbleven. De Raad meent dat uit dit gegeven afleiden dat hetzelfde zal gebeuren in de toekomst een loutere speculatie vormt die niet redelijk is. Bijgevolg kan het eerste motief van de bestreden beslissing niet als afdoend volstaan.

Waar de bestreden beslissing stelt “*Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld. Betrokkene heeft een eerder visum niet gerespecteerd en reist nu naar BE voor hetzelfde reisdoel → sterk vermoeden dat een langer reisdoel wordt beoogd*” dient de Raad tot dezelfde vaststelling te komen. Dit motief steunt enkel en alleen op een handeling in het verleden, waarbij dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij vrijwillig terugkeerde enerzijds en anderzijds het bestuur geen enkele andere reden opgeeft die toelaat te oordelen dat “*er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum*” in toepassing van artikel 32, 1, b van de Visumcode. Waar de verwerende partij in haar nota stelt dat de verzoekende partij geen poging doet de gerezen twijfel te weerleggen ziet de Raad niet in wat van de verzoekende partij verder verlangd kan worden dan het doel te omschrijven zoals bedoeld: een familiebezoek ter gelegenheid van de bevalling van een kleinkind. Voorts lijkt het vergezocht van de verzoekende partij te verlangen dat zij een retourvliegticket dient neer te leggen en kan dit gegeven overigens niet teruggevonden worden in de bestreden beslissing. De verzoekende partij stelt terecht dat zij niet de minste zekerheid had wanneer de beslissing betreffende het toekennen van een visum zou zijn genomen. Ook het tweede motief van de bestreden beslissing berust op een loutere speculatie en is niet kennelijk redelijk. De materiële motiveringsplicht is geschonden, wat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 oktober 2010 tot weigering van afgifte van een visum wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN